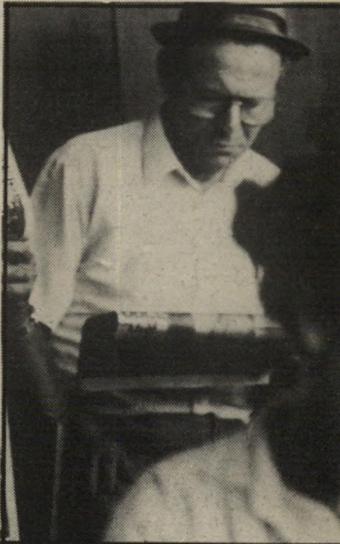

(המשך מעמוד 23)

קורבנות תמימים. מלה מלכ-סקי מתה כתוצאה ממעשייה של יערי וגרנות. אבל היו עוד כמה אנשים שסבלו סבל גדול והיו קורבנות תמימים למעשה הרצח הנורא. בעלה של חווה, אהוד יערי, אישיות

הקורבן מלה מלבסקי לא לה בעל שתי בנות ונכדים. היתה זקנה. היו

האח נתן שפאן היה נוכח כמעט בכל ישיבות בית המישפט. לפסקי-הדין לא בא.

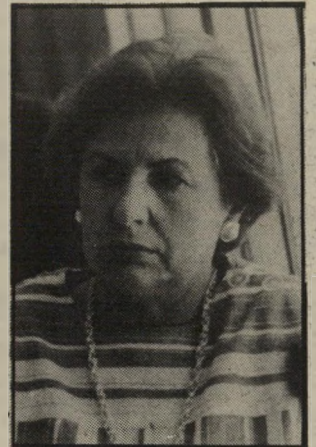
מוכרת בזכות עבודתו כטלוויזיה, היה הקורבן הבולט ביותר. החל מרגע מעצרה של חווה היה אהוד בין הפטיש והסדן. מצד אחד היו כבר יחסיו עם אשתו מעורערים זמן רב לפני המיקרה, וכאשר נעצרה חווה היה כבר תיקיגרושיון ברכנות. מאירך,

למרות השמצות וטענות מצד חווה כלפיו בתחילת המישפט, היתה חווה אשת-זנעוריו ואם שני ילדיו. ידידים אמרו כי התנהגותו האצילית היא תרצה של היותו חבר טוב ואדם בעל עקרונות, המנסה לעשות את הטוב ביותר עבור ילדיו. לעומתם אמרו הציניקים כי התנהגותו נובעת מהסכסוך שעשה עם אשתו, כי היא תיתן לו גט ללא בעיות, אם יעמוד לצידה בומך המישפט.

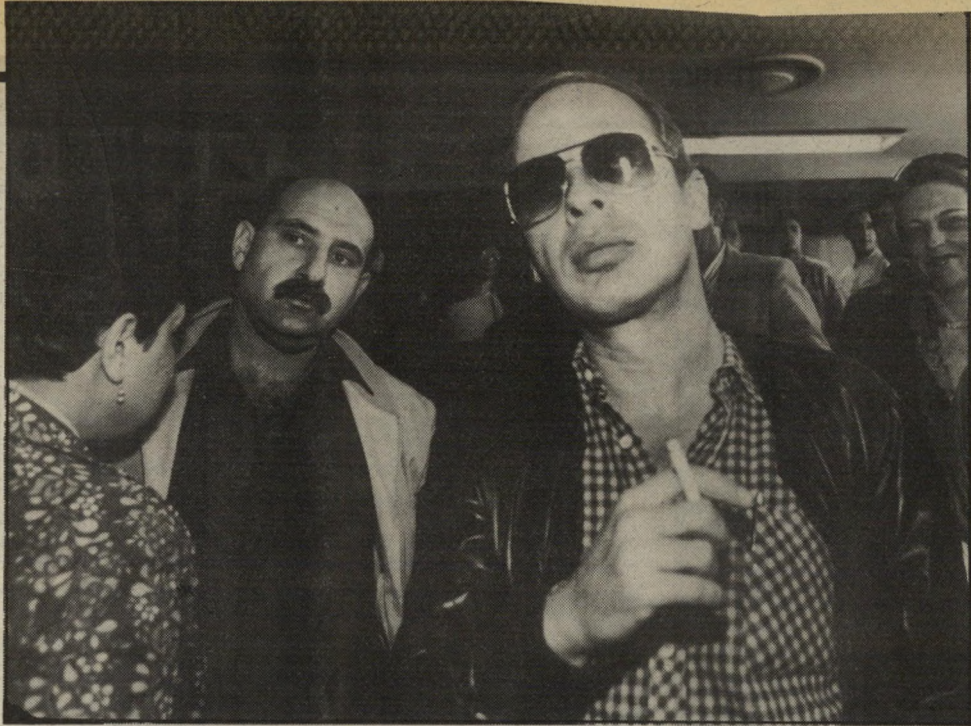
במשך שנה תמימה תפקד אהוד

הגיסה הניה שפאן חברתה של הנרצחת. הן בנות אותו גיל, וידידות משנים.

האחות חיה שפאן, אחותה הצעירה של המנוחה. לא הירבתה לבוא למישפט.

שני הבעלים אהוד יערי ואבי גרנות סבלו מאוד, ועדיין שני הבעלים סובלים מתוצאות הרצח. כל אחד מהם הגיב

דמעות בעיניים ציפי קביליו, אחותה של חווה יערי, מחתה דימעה. כשהתברר לה שאחותה נשלה למאסר. האחיות, שלא היו קרובות לפני המישפט, התקרבו במהלכו.

כרגיל בטלוויזיה, ישב יוס'ם בבית המישפט וניסה להסביר לילדיו מה קורה במישפט, ולמה לצפות מעיתוני יוס'המחרת. "חווה היא אמה טובה מאוד, וזה קשה לילדים פי כמה כעת", אמר.

הוא היה בא בבוקר, הרבה לפני פתיחת המישפט, שותה כוס קפה עם שוטרי בית-המישפט, ואחר-כך ישב לו לבדו, דומם וצונן, כשהסגריה הכנויה בין אצבעותיו, עד תום הישיבות.

הישיבה היחידה שבה לא נכח היתה הישיבה בה הוקרן סרט-העיונות בין אשתו לבין אביבה. הסניגורים, הר"ד ערנה קפלן ודרור מקרין, הזהירו אותו כי זהו קטע קשה במיוחד, ומוטב שיחטך זאת מעצמו. חוץ מישיבה זו נכח אהוד בכל הישיבות.

כדרך-כלל נראה אהוד בודד מאוד בכיתה-המישפט, רק לעיתים ישב לידו אחיו או אחד מירדיו כטלוויזיה. לעיתים שלחה לעברו חווה מבטים, ולפעמים היה יורד לספסל-הנאשמים, לאחר הדיון, כדי לחבק את אשתו ולעודדה.

כרוב העדות ישב דומם כקיר ולא הביע כל רגש. רק כאשר העיר הר"ד זאב פכטהולד, המרפא הטיבעוני, ש"חווה טענה כי בנוכחותו נתן אביה את הכסף למלה מלבסקי, ניכר היה באהוד

כי ריגשותיו גוברים עליו. "אני לא יודע שום דבר על הכסף", אמר, "אבל אני יודע שהוא משקר: למה הוא משקר בפרטים קטנים?"

אחר-כך חזרו פניו להיות קפואים, והוא לבש שוב את המסכה, שכיסתה על הרבה סבל וכאב. הילדים, בתם ובנם של אהוד וחווה, היו גם הם קורבנות תמימים. הילדים, שהם גדולים דיים כדי להבין מה קורה, היו נתונים כל השנה ללחץ חברתי אדיר. בכל מקום נתקלו בעיתונים ובי סיקורים טלוויזיוניים של המישפט. תמונתה של אמה ניבטה אליהם מכל קיוסק בעיר, וגילויים צל חייה הפריטיים ועל אישיותה היו אירועים של כל יום.

גם יומיים לפני מתן פסקי-הדין היווה מיכתב שנכתב על-ידי אביבה גרנות לבתה של יערי את מוקד הת"עניינות הציבור. באותו מיכתב, שה"גישו הסניגורים לבית-המישפט, היה כתוב כי חווה ואביבה לא רצחו. אביבה הכירה היטב את ילדיה של חווה מהתקופה שבה התגוררו השתיים בבניין אחד בירושלים. מדי פעם היתה לבתה של חווה משמשת כשמרטיפית היו או יחסים ידידותיים מאוד. נראה היה כי כמיכתב זה מנסה אביבה לכפר על מצפון לא נקי כלפי הילדה. אולם

פסקי-הדין: הכל בגלל הכסף

פני דבריה: "עשיתי לה רק טוב בחיים... רק כסף נתתי לה!"

בית-המישפט קבע כי לחווה היה אומנם צורך במימון לאדם שיהיה לצידה. אבל היה זה קשר של ביטחון ואינטרס משותף, ולא של תלות. השופטים קובעים כי כזה היה גם יחסה למישל חדד: "יערי גילתה לחדד דברים, שלכאורה היו בניגוד לאוני-טרסטים שלה, ומבלי להיוועץ בפרקליטיה. יערי לא עשתה כך משום שפקד חדד יצר כלפיה מצב של תלות בזמן-החקירה. אלא משום שיערי קיוותה שזה ישרת אינטרס שלה. היא ניסתה להפעיל את כוחות ההשפעה שלה על פקד חדד באמצעים שלה וכדרכה, תוך שהאמינה בשלבים מסויימים בכוחה למצוא נתיבים לליבו של חדד. שלרוע היה נדמה כי הוא רך וניתן לכיבוש."

בפסקי-הדין נעזרו השופטים בעבודה המצויינת שעשו הפרקליטים בתיק; התובעת, פנינה דבורין, שאספה את החומר והגישה אותו לבית-המישפט בסדר-הגיוני, ותוך חקירה נגדית נוקבת של הנאשמות; עבודה יוצאת מן הכלל של הר"ד ערנה קפלן ודרור מקרין, סניגוריה של יערי, שעשו את הטוב ביותר שניתן היה לעשות בתיק כל-כך קשה ועם נאשמת שיותר המרעיה מאשר עזרה; ושל סניגוריה של אביבה גרנות, עורכי-הדין נתן וחיים קנת. שעזרו לבית-המישפט בבירור והפסדת הסיכויים העובדתיים.

איש לא הופתע מפסקי-הדין. הוא היה צפוי מהרגע שבו הציגה התובעת את העימות בין שתי הנאשמות. בו האשימו זו את זו ברצח. אבל בית המישפט הפתיע כאשר הצליח בזמן קצר לסיים את כתיבת פסקי-הדין הבהיר והתמציתי, מתוך הדרי החומר שהיו לפניו.

פסק הדין, שכתבו השופטים חנה אבנור, ישראל גילעד ויוסף גולדנברג, הוא פנינה. בלשון פשוטה וברורה, בוצף הגיוני ומישפטי הרצו השופטים את הדין: הם יצאו בקלות מתוך הסיבוכים האינסופיים שהעלו הצדדים בתיק, הם שלמו את העיקר מתוך רבבות המילים שהושמעו לפנייהם, וחשפו את הגרעין מתוך אלפי השכבות שבהן עטפה חווה יערי את עדותה.

השופטים הלכו בדרך ברורה וקצרה. הם קיבלו כמעט ללא שינוי את עדותה של אביבה גרנות, ותיארו את מה שקרה בזירת-הרצח על-פי דבריה. מתוך עדויות ששת הפאתולוגים, שסתרו זה את זה, קיבלו השופטים את עדותו של הר"ד יהודה היס, הררוטה והמלאה. הם קבעו על-פניו את מני-גנון-הרצח, שגרם למוות, לשברים בצלעות ולקיר-קוף של המנוחה.

השופטים לא מצאו כי חווה יערי היא תלונית יותר מאדם אחר, וקבעו כי התופעה הזו קרתה אצלה רק במצב-לחץ, ואינה דבר מתמשך ומתמיד.

על ילדותה של חווה קבעו השופטים לפי דיברי הפסיכולוגים שבדקו אותה כי: "היו לה חוויות ילדות קשות במה שנוגע להתנהגות האב והאם. מחד, עבודת האב כחלפן דולארים, הטילה על יערי לעזור לאביה להסתיר ולהבריח כסף מה-מישטרה. מאידך גיסא, האם, שברוב שעות היום הלחילה נעדרה מהיבת, ביום עבודה ובליילה בילתה, על רקע רצון האב להגביל את האם, היתה יערי עדה בבית-הוריה להתפרצויות זעם ואל-מוות."

על החברות בין שתי הנאשמות קבעו השופטים כי חווה קנתה את החברות של אביבה בכסף. על-